

The Scoundrel and the Debutante

Julia London

Copyright © 2015 Dinah Dinwiddie

Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă.

Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările
sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare
cu persoane reale, în viață sau decedate, companii, evenimente sau locuri este

în întregime întâmplătoare.

Ilustrația copertei: Chris Cocozza

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Libertinul și debutanta

Julia London

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Monica Grecu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LONDON, JULIA

Libertinul și debutanta / Julia London

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4659-0

I. Dănilă, Adriana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JULIA LONDON

*Libertinul
și debutanta*

Traducere din limba engleză
Adriana Dănilă

Capitolul 1

Blackwood Hall, 1816

Era un adevăr sigur și nespus că o femeie care ajungea la douăzeci și doi de ani fără să fie curtată serios de un domn, fără să i se fi prezentat posibilitatea căsătoriei, era destinată să rămână fată bătrână. Ceea ce ar fi condamnat-o la o viață în care era forțată să fie însoțitoare văduvelor care își trăiau viața la țară.

O femeie fără perspective la douăzeci și doi de ani era privită suspicios de lumea bună. Cu siguranță trebuia să fie ceva în neregulă la ea. Era imposibil să fie altfel, fiindcă din ce alt motiv o femeie prezentată cum trebuie în societate și la curte, cu o zestre bună, cu conexiunile sociale potrivite nu reușea să-și găsească un pețitor? Erau doar trei explicații posibile. Era complet neinteresantă. Avea o boală oribilă. Sau surorile ei mai mari și scandalurile pricinuite de ele în ultimii patru ani o ruinaseră. Îi distruseseră reputația, complet și iremediabil.

Cea de-a treia situație era susținută de domnișoara Prudence Cabot la câteva zile după cea de-a douăzeci și doua ei aniversare. Ipoteza era respinsă cu tărie de surorile ei mai mari, doamna Honor Easton și Grace, Lady Merryton. De fapt, atunci când surorile ei nu-și dădeau ochii peste cap auzind-o sau nu refuzau să intre într-o asemenea conversație, găseau argumentele cele mai fervente împotriva teoriei ei, iar vocile lor se ridicau atât de aprig, încât Mercy, cea mai mică dintre cele patru surori Cabot, începea să fluiera exact ca atunci când încerca să adune cățeii obraznici care se luptau pentru cizmele lordului Merryton.

În ciuda protestelor surorilor ei, Prudence era convinsă că avea dreptate. De la moartea tatălui lor vitreg, în urmă cu patru ani, surorile ei făcuseră tot felul de lucruri neortodoxe. Honor îl ceruse de soț pe un nelegiuit recunoscut, bastardul unui duce, într-o sală de jocuri

de noroc. Și, deși Prudence îl adora pe George, scandalul lăsase o pată profundă pe onoarea familiei și pe numele de Cabot.

Ca să nu rămână mai prejos, Grace încercase să-l prindă într-o capcană pe un om bogat pentru a le salva pe toate de la faliment, dar cumva, căzuse din lac în puț, căci ajunsese să-l prindă pe bărbatul nepotrivit. În toată Londra se vorbea luni întregi doar despre asta, și, deși soțul lui Grace, lordul Merryton, nu era deloc cu nasul pe sus, așa cum auzise Prudence, intrarea lui în familie nu o ajutase deloc în a avea perspective mai bune de căsătorie.

Un alt lucru care nu ajuta era faptul că sora ei mai mică, Mercy, avea un comportament atât de vulcanic și, uneori, lipsit de respect, încât membrii familiei se gândiseră serios să o trimită la o școală pentru tinere doamne ca s-o mai tempereze.

Asta o lăsa pe Prudence undeva la mijloc, prinsă între scandaluri și comportamente nepotrivite. Se afla, deci, în situația supărătoare, teribilă și apăsătoare de fiică mijlocie invizibilă, adică așa cum trăise mai toată viața. Iar asta, își zicea Prudence, se datora bunelor maniere la care nu renunțase niciodată. Se străduise să fie o persoană pragmatică într-o adunătură de surori total lipsite de simț practic. Ea, care își urmase lecțiile de muzică la fel de conștiincios precum avusese grijă de mama ei și de tatăl ei vitreg, în timp ce surorile ei umblaseră aiurea prin societate. Făcuse toate lucrurile pe care trebuia să le facă o debutantă, nu crease probleme, iar ca răsplată tocmai ea era considerată cea imposibil de măritat! E adevărat că nici Mercy nu prea era de măritat, dar nu părea să-i pese.

– Imposibil de măritat nu e tocmai termenul potrivit, concluzionează Mercy, aranjându-și ochelarii ca să o poată măsura pe Prudence cu o privire critică.

– E o prostie, zise Grace iritată. De ce ai spune așa ceva, Pru? Ești chiar atât de nefericită aici la Blackwood Hall? Nu ți-a plăcut serbarea pe care am organizat-o pentru chiriași?

Serbarea! Ca și cum situația ei oribilă putea fi îmbunătățită cu o serbare! Prudence trânti furioasă degetele peste clapele pianului, făcându-l până și pe câinele cu trei picioare al lui Grace să tresară de frică și să se rostogolească pe o parte. Prudence începu să cânte o melodie cu mare îndemănare și apăsând foarte tare pe clape, astfel că vorbele rostite de Grace sau Mercy erau înghițite de muzică. Nimic din ceea ce îi puteau spune ele nu avea să-i schimbe părerea.

În acea săptămână, sora mai mare a lui Prudence, Honor, venise de la Londra la Blackwood Hall, însoțită de cei trei copii și de elegantul ei soț, George. Auzind despre disputa lor, Honor încercase să o convingă pe Prudence că absența unei cereri în căsătorie nu însemna că totul era pierdut. Cu energie și cu entuziasm, insistă că surorile și comportamentul lor nu avuseseră nici o influență asupra lipsei de oferte pentru Prudence.

Honor chiar îi reaminti că Mercy, spre bucuria și surpriza tuturor, fusese acceptată la prestigioasa școală de artă Lisson Grove ca să-i studieze pe mării maestri.

– Păi, bineînțeles că am fost acceptată. Sunt foarte talentată, zise Mercy fără pic de rușine.

– Lordul Merryton a trebuit să plătească o sumă destul de frumoasă pentru a-i convinge, nu? pufni Prudence.

– Da, recunosc Grace. Dar dacă ar fi fost atât de mânăjită de scandal, așa cum sugerezi tu, atunci ar fi refuzat-o în ciuda banilor.

– Să refuze averea lordului Merryton? râse Prudence. Nu e ca și cum trebuia s-o ia de nevastă, pentru numele lui Dumnezeu!

– Poftim! Și talentul meu? întrebă Mercy.

– Șșșttt, săriră Grace și Prudence la unison.

Asta o făcu pe Mercy să-și împingă ochelarii pe nas și să plece îmbufnată din cameră în halatul ei murdar de vopsea. Grace și Honor nu o băgară în seamă.

Discuția continuă zile la rând, spre nemulțumirea lui Prudence.

– Trebuie să ai încredere că va veni o ofertă, draga mea, și apoi o să fi uimită că te-ai încăpățânat să te avânți în asemenea sentimente imposibile, zise Honor un pic înțepată în timp ce lua masa cu surorile ei într-o dimineață.

– Honor? zise Prudence politicos. Te rog frumos – nu, pardon – te implor să te oprești din vorbit.

Honor suspină, uimită, apoi se ridică și porni nervoasă pe lângă Prudence, atât de grăbită, încât mâna ei îi atinse umărul cu mai multă forță decât își imaginase.

– Au, răbufni Prudence.

– Honor vrea doar să te ajute Pru, o certă Grace. Vrea să ajute.

– Honor vrea mai mult de atât, continuă ea cu fermitate, întorcându-se în cameră, căci nu era tipul de persoană care să fugă

plângând când cearta era în toi. Insist să lași deoparte hachițele astea, Pru! Nu-ți șade bine deloc și e tare deranjant!

– Dar n-am nici un fel de hachițe! ripostă Prudence.

– Ba ai! Nimic nu-ți mai convine, interveni și Mercy.

– Și ești mereu întoarsă pe dos, se grăbi să fie de acord și Grace.

– O să-ți spun ceva, ce doar o soră iubitoare îți poate spune cu adevărat, draga mea, zise Honor aplecându-se peste masă ca s-o privească în ochi pe Prudence. Ești o afurisită! Încheie ea cu un zâmbet, după care își îndreptă spatele. Doamna Bulworth ne-a scris și te-a invitat să o vezi pe ea și pe nou-născutul ei. Du-te în vizită! O să fie încântată peste măsură și cred că aerul de țară îți va prinde bine.

Prudence pufni auzind acea propunere ridicolă.

– Cum să mă ajute aerul de țară când eu sunt deja la țară?

– Aerul din nordul țării este mult diferit, zise Honor.

Grace și Mercy încuviințară din cap imediat, ca și cum urmăreau să întărească spusele lui Honor. Lui Prudence nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere decât să stea să le explice surorilor ei că ultimul lucru pe care și-l dorea era să-i scrie prietenei lor, Cassandra Bulworth, care tocmai născuse primul ei copil. Ideea de a o vedea pe prietena ei atât de fericită o făcea pe Prudence să se simtă ca ultimul om, gândindu-se la propria situație.

– Trimiteți-o pe Mercy!

– Pe mine? strigă Mercy. Nici vorbă! Și așa am puțin timp ca să mă pregătesc pentru școală. Trebuie să-mi termin tabloul cu natura moartă, să știi. Fiecare student trebuie să-și finalizeze portofoliul, și eu nu am terminat natura moartă.

– Și cum rămâne cu mama? întrebă Prudence, ignorând-o pe Mercy.

Nu puteau să nege că nebunia mamei necesita îngrijire constantă din partea lor.

– Le avem pe menajera ei, Hannah, și pe doamna Pettigrew din sat, zise Grace. Și o avem și pe Mercy!

– Pe mine! strigă Mercy. Tocmai am spus...

– Da, da, știm foarte bine ce ai spus și ce ai de făcut pentru școală, Mercy. Pe cuvântul meu, zici că ești singura persoană din lumea întreagă care a fost acceptată la o școală. Dar mai ai de stat cu noi cel puțin o lună, așa că de ce să nu-ți asumi și puțină responsabilitate? întrebă Grace, după care se întoarse și o privi pe Prudence, zâmbindu-i. Pru, ne gândim la tine. Vezi asta, nu?

– Nu te cred, răbufni Prudence. Dar vă găsec pe toate foarte obositoare.

Honor suspină, din nou, dar de data asta de încântare, încrucisându-și brațele la piept.

– Asta înseamnă că o să mergi? întrebă ea.

– Poate că da, zise Prudence. O să ajung mai nebună ca mama dacă mai stau mult la Blackwood Hall.

– O, ce veste minunată! răspuse fericită Grace.

– Nu trebuie să te bucuri chiar atât de tare, ripostă Prudence afectat.

– Dar suntem atât de fericite! chicoti Honor. Adică, fericite pentru tine, se corectă ea repede și se grăbi să înconjoare masa pentru a o îmbrățișa strâns pe Prudence. Cred că dispoziția ta se va schimba radical dacă pur și simplu ieși în lume, draga mea.

Prudence nu era deloc convinsă. În lume avea să se piardă cu totul. Oameni fericiți, prieteni fericiți, cu toții pornind pe un drum al vieții pe care ea, Prudence, nu avea să pășească niciodată, un drum la care sperase și ea odinioară, iar această situație o făcea teribil de nefericită. Era plină de invidie și nu știa cum să scape de aceste sentimente, indiferent de cât de mult își dorea ca ele să dispară din mintea și sufletul ei, indiferent de cât de mult încerca să fie altfel. Și mai îngrijorător era faptul că invidia ei față de fericirea celor din jur era vizibilă. În ultima vreme i se părea că până și lumina soarelui era o crudă reamintire a situației ei.

Apoi Mercy începu să comenteze că lui Prudence i se acorda prea multă atenție, când de fapt ea era cea care avea nevoie, iar Prudence se hotărî să facă ceea ce i se spusese. Să plece. Dacă se gândea mai bine, ar fi făcut orice ca să scape de pălăvrageala veselă pe care era obligată să o asculte în fiecare zi.

Grace se ocupase și pregătise tot, anunțând grandios, într-o după-amiază, că Prudence avea să-i însoțească pe doctorul Linford și pe soția lui în nord, unde aceștia urmau să călătorească pentru a-i face o vizită mamei lui Linford. Familia Linford avea să o lase pe Prudence în satul Himple, unde domnul Bulworth va trimite un slujitor care să o conducă la noua lor casă, chiar recent construită. Cassandra, care își făcuse debutul odată cu Prudence și care primise nenumărate oferte

de căsătorie la începutul sezonului, spre deosebire de Prudence, care nu avusese nici una, o va aștepta în prag cu nou-născutul ei.

– Dar trăsura familiei Linford este destul de mică, zise Mercy, încruntându-se atât de mult încât ochelarii îi alunecară de pe nas. Era așezată lângă noul ei șevalet, desenând un bol cu fructe pentru tabloul ei. Trebuia să-și facă lucrarea pentru masterat, așa cum le spusese mai devreme. La început trebuiau să deseneze în creion, apoi să picteze. Prudence va fi obligată să întrețină conversații ore întregi, continuă ea absentă, uitându-se cu atenție la schița ei, absorbită de întregul proces.

– Și ce e rău în a discuta? întrebă Honor împletindu-i părul ficei ei, Edith.

– Nimic, dacă nu te deranjează să vorbești încontinuu despre vreme. Doctorul Linford nu vorbește despre altceva. Este o zi frumoasă și alte cele. Pru nu se dă în vânt după subiectul vreme, nu-i așa, Pru?

Prudence ridică din umeri. Nu-i păsa prea tare de nimic.

În ziua plecării, valiza și cufărul lui Prudence fuseseră duse la parter în așteptarea trăsorii care avea să le ducă la Ashton Down. Aici, la ora unu, Prudence trebuia să se întâlnească cu cei din familia Linford. În valiză își pusese doar lucrurile necesare – câteva fundițe de păr, o cămașă de mătase pe care Honor o cumpăraseră pentru ea de la unul dintre cele mai râvnite magazine de modă de la Londra, niște papuci de casă teribil de drăgălași și mai multe schimburi de haine. Își luă la revedere de la surorile ei care erau foarte entuziasmate și porni la douăsprezece fără un sfert. La douăsprezece și zece, eficient și rapid, trăsura de la Blackwood Hall ajungea la Ashton Down.

– Nu trebuie să aștepți cu mine, James, zise Prudence obosită. Familia Linford va ajunge în curând.

James, vizitiul, părea nesigur.

– Lordului Merryton nu îi place să lăsăm doamnele neînsoțite, domnișoară.

Dintr-un motiv sau altul, asta o răvăși pe Prudence.

– Poți să-i spui că am insistat eu, zise ea. Te rog să-mi lași lucrurile acolo, continuă, făcându-i semn cu mâna spre trotuarul străzii principale.

Îi zâmbi lui James, își așeză boneta și porni către magazinul cu dulciuri și delicatese de unde cumpără câte ceva pentru călătorie.

După ce termină cumpărăturile, ieși. Afară își văzu înșirate toate lucrurile pe drum, așa cum ceruse. Trăsura de la Blackwood Hall nu mai era. În sfârșit.

Prudence ridică fruntea, lăsând razele soarelui de vară târzie să-i mângâie chipul. Era o zi călduroasă, minunată, așa că ea hotărî să aștepte pe islazul comunal, în apropierea bagajelor, trăsura care urma să o ducă mai departe. Se așeză pe o bancă, își încrucișă mâinile înmănușate peste pachetul cu dulciuri și își lăsă privirea să rătăcească printre florile din ghiveciul de alături. Petalele pâliseră deja, păleau cu fiecare moment... la fel ca ea.

Prudence suspină zgomotos. Auzi zgomotul unei trăsuri venind din depărtare, așa că se ridică în picioare. Își scutură poalele, cuibări pachetul sub braț și privi către drum, așteptând să vadă trăsura lui Linford. Dar nu era a lui. Era una dintre cele două diligențe particulare care treceau prin Ashton Down în fiecare zi, una la amiază, cealaltă mai spre seară.

Resemnată, Prudence se așeză din nou pe bancă. Diligența opri brusc în mijlocul drumului, iar doi bărbați săriră sprinten din spate; unul dintre ei se grăbi să deschidă ușa, permițând unui cuplu să coboare. Ieși și o femeie ținând un copil în brațe. În spatele acestui alai, își făcu apariția un bărbat impunător, cu umeri atât de lați încât abia reuși să iasă prin deschizătura îngustă, pe o parte. Sări fără nici un efort din trăsură, aterizând sigur pe picioare, apoi își așeză pălăria de pe cap. Arăta ca și cum s-ar fi întors de pe un șantier arheologic, îmbrăcat cu pantaloni de piele, o cămașă largă de pichet și o jachetă de culoare închisă, care îi ajungea la genunchi. Pălăria lui părea să fie făcută dintr-un material de calitate, deși se vedea că era destul de uzată, probabil de la cât fusese purtată. Avea cizmele pline de praf, de parcă nu ar mai fi fost lustruite de ani buni, iar maxilarul proeminent și frumos sculptat îi era încadrat de o barbă de un deget.

Bărbatul se întoarse încet, în cerc, în mijlocul străzii, uitând de cei doi tineri care se grăbeau să schimbe caii și să așeze bagajele pe marginea drumului. Dintr-odată, ceva îl făcu pe călător să pornească hotărât către partea din față a trăsorii, unde începu să se certe destul de zgomotos cu vizitiul.

Prudence clipi surprinsă, fascinată de scena care i se părea interesantă. Își îndreptă spatele și privi în jur, întrebându-se ce văzuse acel domn de se enervase așa. Nimic nu i se părea ieșit din comun

pe iarbă sau pe drum, așa că se ridică încet, natural și fără a atrage atenția, se apropie de cei doi bărbați, prefăcându-se că se uita la florile de pe marginea drumului. Trebuia să fie mai aproape dacă voia să audă ce spunea bărbatul.

– Păi, v-am zis, domnule, Wesleigh e mai sus, înainte pe drum. La o jumătate de oră de mers, nu mai mult.

– Dar se pare că nu mă înțelegeți, bunule domn, zise bărbatul, cu un accent străin de acele locuri. Wesleigh este o casă, nu o așezare. Eu am înțeles că o să fiu dus la o proprietate. O proprietate! O casă foarte mare cu mai multe clădiri pe lângă ea, cu mai mulți oameni care umblă dintr-o parte în alta, făcând Dumnezeu știe ce faceți voi pe-aici prin Anglia, continuă el agitat și făcând semne cu mâinile în aer, încercând să deseneze clădirea cu brațele.

Vizitiul ridică din umeri.

– Eu conduc numai până unde sunt plătit să conduc și nu am fost plătit să merg până la Wesleigh, iar acolo cu siguranță nu e nici o casă mare sau grandioasă, răbufni omul.

– Asta e ridicol! tună bărbatul. Am plătit bani buni ca să fiu dus la locul potrivit!

Vizitiul ignoră replicile acide ale bărbatului, care își smuci pălăria de pe cap și o aruncă cu forță jos. Avea părul șaten, des. Pălăria se rostogoli de mai multe ori în aer și ateriză în apropierea lui Prudence. Bărbatul se uită înapoi, căutând-o. Observă că aceasta era pe lângă femeia de pe marginea drumului, așa că porni cu viteză spre ea, ținând în același timp o hârtie în mână. Văzându-l, Prudence simți fiori pe șira spinării și căută să-l evite, dar era prea târziu, căci bărbatul îi ghici intenția și o opri.

– Nu, nu, rămâneți acolo, vă implor, zise el ferm. Am nevoie ca cineva să vorbească cu bărbatul ăsta și să-i explice că eu trebuie să fiu dus la Wesleigh!

– Wesleigh? întrebă Prudence sau Wesley?

Asta îl făcu pe bărbat să ridice capul, chiar în timp ce se îndrepta spre ea. O privi intens, cu ochii lui pătrunzători, de culoarea topazului auriu, ca și cum încerca să-și dea seama dacă ea urmărea să-l păcălească sau să rădă de el. Înaintă ezitant, ținând hârtia în mână.

– Dacă ați fi drăguță, zise el, scrâșnind din dinți și împingându-i practic hârtia în față.

Prudence o prinse cu două degete și o extrase încetișor din strânsoarea lui. Cineva scrisese – scrijelise, mai bine zis, – cu litere mari și evident vizibile – West Lee, Penfors.

– Hmm, zise ea, mijind ochii către hârtie. Presupun că se referă la viconte Penfors, continuă ea, uitându-se către străinul care o privea îngrijorat. Simțea puterea privirii lui, care, parcă, îi îngheță sângele în vine. Lordul Penfors locuiește la Howston Hall, chiar lângă Wesley.

– Da, exact cum am scris, insistă el, făcându-i semn către hârtie.

– Dar aici scrie West Lee.

– Da, așa cum ați spus.

– Nu, domnule, eu am zis Wesley. Nu am auzit niciodată de West Lee, zise ea încercând să pronunțe altfel cuvântul ca el să înțeleagă diferența. Și, din nefericire se pare că ați ajuns din greșeală în Wesleigh.

Brusc, străinul se întunecă la față precum norii care se pregătesc de furtună, iar Prudence și-l imaginează cum explodează, la propriu, mici bucațele din el împrăștiindu-se în toate direcțiile, ca o ploaie, și căzând neașteptat pe drum.

– Îmi cer scuze, domnișoară, dar nu are deloc sens ce-mi spuneți, zise el tăios, întinzându-se să apuce de marginea hârtiei cu arătătorul și cu degetul mare, așa cum făcuse și ea când o luase de la el. Ați zis West Lee de trei ori până acum și nu știu dacă urmăriți să mă necăjiți sau dacă e altceva plănuite aici.

– Nu vă necăjesc, departe de mine gândul acesta, spuse ea, îngrozită de sugestia lui.

– Atunci e altceva!

– Altceva? „Ce putea să fie altceva?” gândi Prudence și apoi nu se putu abține să nu zâmbească. Domnule, vă asigur că nu e vorba de nici o schemă sau conspirație, nu urmăresc să vă țin aici, departe de Wesley, continuă ea surâzând.

Bărbatul se încruntă.

– Mă bucur că vă amuz, domnișoară, însă aș aprecia dacă ați fi drăguță să-mi arătați direcția bună dintre aceste trei West Lee și, dacă s-ar putea, preferabil, să fie direcția unde trăiește acest Penfors. V-aș rămâne recunoscător.

– Of, zise ea tresărind.

– Of? repetă el, aplecându-se în față. Ce înseamnă of? De ce vă uități la mine ca și cum mi-a omorât cineva câinele?

– Ați mers în direcția greșită.

– Asta am înțeles și eu, zise el.

– Wesley e mai încolo, pe drumul acesta, e un mic sat, cu cel mult cinci colibe. Wesley e la nord, zise ea, arătând cu degetul în direcția din care bărbatul venise.

Bărbatul îi urmări degetul, clocotind deja de nervi.

– Cât de departe? reuși el să întrebe în cele din urmă, pe un ton stins, dar amenințător.

– Nu sunt în totalitate sigură, dar... dacă ar fi să estimez, undeva la... două zile?

Bărbatul scrâșni din dinți. Era mare și puternic, iar Prudence își imagină că furia lui avea să miște, ba chiar să cutremure, pământul de sub picioarele lor.

– Dar acolo o să-l găsești pe acest Penfors, se grăbi ea să adauge, străduindu-se din nou să nu zâmbească.

Era absurd să te referi la un viconte așa, ca la un om de rând!

– Nord? pufni el, ridicând exasperat mâinile în aer.

Prevăzătoare, Prudence făcu un pas în spate și încuviință. Bărbatul își puse mâinile în șolduri, holbându-se la ea, după care se întoarse încet cu spatele. Ea crezu că avea de gând să plece, dar omul continuă să se rotească până când ajunse din nou cu fața la ea, strângând și mai tare din dinți.

– Dacă se poate, zise el, chinuindu-se să-și mențină firea, aveți cumva și o sugestie despre cum aș putea să ajung în acest West Lee în două zile?

– Nu este West... se porni ea, dar văzându-i expresia, aprobă scurt din cap. Ați putea lua trăsura care merge către nord. Vine prin Ashton Down de două ori pe zi. Prima cred că urmează să vină.

– Am înțeles, zise el, dar era clar pentru ea că nu înțelesese deloc.

– Ați mai putea să vă luați bilet pentru poștalion, dar s-ar putea să fie mai scump decât diligența. Iar acesta vine doar o dată pe zi.

El o privi neîncrezător.

– Fac două zile indiferent de ce trăsură aleg din astea două?

Ea încuviință din cap și apoi îi zâmbi blând, gândindu-se că nici ei nu i-ar fi plăcut să fie obligată să stea înghesuită ca un cârnat două zile într-o trăsură.

– Mă tem că da.

El își trecu mâna prin părul șaten-închis și bolborosi ceva ce ea nu putu să înțeleagă, însă, oricum, i se păru că era ceva ce o femeie nu ar fi trebuit să audă.

– De unde aș putea să cumpăr bilet? întrebă el grăbit.

Ea privi dincolo de el – aplecându-se într-o parte, ca să poată vedea pe lângă pieptul lui lat – către stația de diligență de la han.

– Pot să vă arăt, dacă vreți, se oferi ea.

– Asta, zise el apăsător, ar fi cu adevărat folositor.

Bărbatul se aplecă în fața ei, își ridică pălăria, o scutură de praf și o lovi de genunchi, apoi și-o așeză pe cap. O privi din cap până în picioare, apoi întinse mâna, indicându-i că se aștepta ca ea să-l conducă.

Prudence porni înaintea lui, făcând o pauză la mijlocul aleii pentru a-i permite bărbatului să dea instrucțiuni vizitiului. Îl auzi cum poruncește ca valiza și cufărul lui să fie lăsate pe marginea drumului, urmând ca totul să fie urcat în trăsura care mergea spre nord. După ce sarcina fusese dusă la îndeplinire, trăsura porni spre sud, iar bărbatul rămase în urma ei, uitându-se cu regret și cu dorință. În cele din urmă, se întoarse spre Prudence și o urmări în curtea hanului. Ea intră pe ușă și porni dincolo de camera principală, către un birou mic. Pragul de sus era destul de coborât, așa că femeia fu obligată să aplece capul pentru a putea păși în interior, unde tavanul era inconfortabil plasat, fiind mai jos decât în mod normal. În aer se simțea miros de îngrășământ de cal, dat fiind că biroul era amenajat între grajduri și camerele principale.

Bărbatul, care avea mai mult de un metru optzeci înălțime, se opri în spatele ei, în pragul ușii, și se aplecă mult ca să poată intra. În interior, capul bărbatului atingea căpriorii și chiar se strâmbă când se lovi de o pânză de păianjeni, luptându-se apoi să o dea la o parte.

– Da, domnule? zise un funcționar care își făcu apariția ca prin minune în spatele unei tejghele.

Bărbatul înaintă.

– Aș dori să-mi cumpăr bilet pentru West Lee, zise el.

– Wesley, murmură Prudence.

Bărbatul suspină zgomotos.